

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΛΥΩΤΟΣ

γαύγισε σά σκύλλος κι' άφρισε κι' έσπαράρισε μερόνυχτα δλοάκληρα άπάνω στο κρεβάτι του τό συχωρεθί. 'Ο κόσμος όλος πού νά ξεψυχήση ό γέρω Τζαννής ό κα ταραμένος.

Είχε κατάρες πολλές πού έβράνυαν τήν άμαρτωλή ψυχή του.

'Η μάνα του τόν ειχε καταραστή νά μη λιώση παρά νά τόν στήσουνε στά στανθορόδια για νά συχωρεθί. 'Ο κόσμος όλος τόν ειχε βραγυνώμισε για τά κακά πού ειχε κάνει. Γι' αυτό έτιμωρή-θηνε έτσι στό ψυχομάχημά του' τρία μερόνυχτα ήταν τό στόμα του τόσο άνοιχτό πού φαίνονταν τά σωθίκα του τά μαύρα. Τέλος μ' ένα τσίγμα δυνατό και μ' ένα μούγκρισμα πού ξεθεμέλιωνε σίτια έμεινε, κρύος μάρμαρο.

'Ολα τά σίτια ήσαν κατάκλειστα τής πρώτες νύχτες πού πέθανε ό γέρω Τζαννής ό κολάσμενος.

Οί παπιάδες του χωριού έψαλλαν ξόρκια και παράκλησης, κάθε μέρα για νά πιά μακριά άπ' τό χωριό ή κολασμένη ψυχή του, πού δέ μπορούσε να μείνη στον τάφο κι' έβρουκολάγιασε,

'Ολη τή νύχτα, ως τή στιγμή πού λαλούσε ό πετεινός, αγρια τριζιμάτια άντιλαλούσαν μέσα στό ήσυχο χωριό. Ποδοβολήτο και σφυρίγματα σάν άπό άέρα δυνατό άντηχούσαν κανείς δέν τολμούσε ν' ανοίξη τήν όζώποτά του γιατι άμέσως θά-βλεπε μπροστά του το γέρω Τζαννή τόν κολασμένο με τά σαβανά του νά τρέχει άδαικάστα άπό στράτα σέ στράτα και νά σκορατά στό δρόμο τά σκουλήγια πού ό τρεχαν άπάνω του.

Ουρλιαζε όσο νά πεθάνη.

Στόν τάφο του έπάνω εδιάβασε ό παππάς τρισάγιο' από τό μνήμα του έπέρασαν όλοι όσοι άδικήθηκαν άπ' αυτόν στόν άπάνω κόσμο κι' έστ' υροκοπήθηκαν και είπαν :

— Θεός σωθρέσει τον !

Πέθανε ή σωράνια μέρες, του κάμανε μνημόσυνο, τόν σωθρέσαν μέσα στην εκκλησία όλοι πού τόν ειχαν γνωρίσει ζωντανο και έτσι ό κολασμένος ό Τζαννής ήρώχασε μέσα στού τάφου του τό χωριό και δέν άνασχωσε πια τή βρειά πλάκα για νά βγη στό χωριό και νά πειράξη τούς χωριανούστου, πού τούς έψησε τό ψάρι στά χείλη όταν ήταν ζωντανός.

Με τό μνημόσυνο ήσυχωσε.

'Η μέρες κατο κούλησαν ή μιá πίσω από τήν άλλη' οι μήνες κ' ή βδομάδες π' αρισαν σάν πουλιό διαβατάρικα και τά τρία χρόνια από τήν ήμερα πού ξεψύχησε ό κολασμένος έκλεισαν. Μιζεύτηκαν όλοι οι χωριανοί στό άνοιγμα του τάφου για νά δούν άν έλωσε με τά σαρφια τους. Τίποτε όμως.

'Ο παππάς πού εδιάβ' αζε τής ευχής εκατάλαβε πώς ήταν άλωτος και τριμπαγ' τους είπε κι' άνοιξαν ένα λίλιχο πεύκο βιθίνι π' τόν π' το και τόν έθαψαν εκεί μέσα με τήν ελπίδα πώς θά λιώση εκεί σέ τρία χρόνια τό κ' ρόι του κ' έτσι θά λυθί, ή ψυχή του ή δεμένη από τήν άμαρτία.

'Ολοι έστανυροκοπήθηκαν σάν έβ' αλαν τό νερό' άπό τόν τάφο μαύρος σάν ψημένος, πέτσι και κόκκιλο με τά δίγτυλα σκελετωμένα, και με τά νύχια του μεγάλα σάν διαίμονες έφάνηκε σ' όλους τή στιγμή πού τόν εσηκωναν για νά τόν θάψουν σ' άλλο π' όλοι μνήμα.

'Ο παππάς για νά μη βρωκόι κίση πάλι και σηρωθί άπ' τόν τάφο του, έκανε τήν πεντακάμ' ένα κομμάτι κερί λειτουργημένο και μ' αυτό έβουλωσε τό στόμα του νεκρού.

Τό χόμα εσωριάστηκε πάλι καινούργιο στόν καινούργιο τάφο, κι' οι χωριανοί με δάκρυα και παρκαλάια στό Θεό ζητούσαν να τού συχωρεθούν τά κακά πού κάμε στη ζήσι του στά τρία χρόνια.

ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΤΡΟΠΟΙ, ΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Σού φέρνω άπόψε ρόδα' πλήθος ρόδα' πόσο κοπίασα, θέ μου, νά σ' τάφέρω! τά χέρια μου ελν' έτσι μικρά, και ύπάρχουν τόσα ρόδα... Είλε λυπημένα, σάν και μένα.

Σού τάκοφα τήν ώρα πού βασιλεύε, σ' ένα μεγάλο κήπο μουσικό—τόν κήπο πού δέ γνώρισες ποτέ σου, γιατι και δέν τόν ζήτησες ποτέ σου...

Ελν' ένας κήπος τόσ' μακρινός, πού δέ μπορεί ό καθένας νά τόν εύρη' για νά τόν βρηί, πρέπει νά τόν ζητήση' και μήτε μου τόν έδειξε κανένας : έγ' όμως βρήκα τό στρατί, και πήγα.

Πήγα μονάχα νά σου κόψω ρόδα. Και τώρα νά, σ' τά φέρνω, είναι δικιά σου...

Κανείς, κανείς στόν κόσμο, σέ κανένα, δέν έφερε ποτέ του τόσα ρόδα...

Φύλαξε τα τώρα, ή πέταξε τα. Μονάχα ό κόπος νά στά φέρω, θε μου,—ό κόπος νά στά βρωί, και νά στά φέρω!

'Επόμενο άπ' αυτόν και νά πεθάνω... 'Αν όμως πιά κι' άπόψε δέν πεθάνω, αύριο θά σου φέρω πιο πολλά.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΡΙΝ ΝΑ ΓΕΝΝΗΘΗΣ

'Ηταν ένα τραγουδί ξεχασμένο' τόλεγα, νομίζω, οι ραψωδοί. Είλνα καιρός πού δέν τό λένε πιά.

'Εκείνο τό τραγουδί τ' άγαπούσα, τ' άγαπούσα πριν νά σ' άγαπήσω' τώρα τ' άγαπώ πιο τρυφερά.

Θά μου πής— γιατι πιο τρυφερά; Δέν ξερω πάλι, κι' όμως τό πιστεύω, πώς οι ραψωδοί θά σ' άγαπούσαν, χρόνια και χρόνια, πριν νά γεννηθής...

Κ' εκαμαν, γι' άγάπη σου μονάχα, τό γλυκό θλιμένο αυτό τραγουδί, για νά τό λένε στής αύλης τών μεγιστάνων, μόνο και μόνο για νά τ' εύχουν τά δάκρυά τους...

Κ' οι μεγιστάνες ήταν λυπημένοι, γιατι δέ μπορούσαν νά σέ ιδούν! 'Ετσι σ' άγαπούσαν οι αιώνες και σέ λαχταρούσαν γεννέες—και σέ πρωταγάπησα και γώ...

'Ηταν ένα τραγουδί ξεχασμένο' τόλεγα, νομίζω, οι ραψωδοί.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Πάλι τά σίτια κλειστηκαν, πάλιν ή μαννάδες άγκάλιαζαν με φόβο τά παιδιά τους τής νύχτες για νά μη τούς τά πάρη ό βρυκόλακας.

Σάν εκλεισαν για δεύτερη φορά τά τρία χρόνια μιζεύτηκαν πάλι όλοι στόν τάφο για νά δούνε τι άπέγινε ό νεκρός κολασμένος. Του κάκου όμως' ειχε φουσκώσει δλοάκληρος, ήταν άγριος, ήταν για νά τρομάξη κανείς όταν τόν άντίκρυζε.

Τής μαννας ή κατάρα δέν λύεται εύκολα — Παππά μου, νά τόν δέσουμε στό στασιδί τής εκκλησίας' ίσως και λύση.

— Αυτό θά κάνουμε είπεν ό παππάς.

'Ο νεκρός πού τόν έξερσε ή γή δυό φορές γιατι δέ μπορούσε νά βριατίξη τά κριμάτια του τ' άμέτρητα, έδέθηκε δλόρθος άπάνω στό στασιδί τής εκκλησίας του νεκροταφείου και εκεί καθώς ήταν δεμένος, έλειτουρήθηε τήν άλλη μέρα σύναυα κ' έσυχωρεθίκε άπ' όλους τούς άδικημένους.

Τήν άλλη αύγή ό νεκροθάπτης δέ βρήκε τό κορμί του κολασμένου στο στασιδί πού τό ειχε δεμένο.

Μόνο τά σχοινία του βρήκε και τά κόκκαλα ένα σωρό ριγμένα στό στασιδί.

'Η άμαρτίες του έσυχωρεθίκαν με τή λειτουργία αυτή και ή ψυχή του έλυτρώθηκε, από τό βάρος τής κατάρας πού τήν ειχε πνιγμένη στην κόλαση έξη χρόνια.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΣΜΗΣ

